

Peter Sporleders prædiken juleaften

Taler

Peter Sporleder
Konservativ politiker og felt- og
sognepræst

Dato

24. december 2025

Sted

Holme Kirke, Aarhus

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 2, vers 1-14

- 1 Så kom den....igen... fristes man næsten til at sige.

Julen og juleaften.

- 5 For julen kommer hvert år - uanset om verden er i harmoni eller i opløsning.
Uanset om nyhederne handler om våbenhviler eller våbenleverancer.

Uanset om statsledere taler om dialog – eller om “røde linjer” og trusler.

- 10 Julen lader sig ganske enkelt ikke aflyse.

Og det er jo i sig selv lidt af et mirakel.

- 15 For hvis man ellers tænder for fjernsynet eller åbner sin telefon, kan man hurtigt
få den tanke, at verden netop nu er et sted, hvor engle helst burde holde lav
profil.

- 20 Krige blusser op. Stormagter tester, prøver og truer hinanden. Alliancer knager.
Og den internationale verdens orden – som vi i mange år har taget for givet –
virker mere skrøbelig, end vi bryder os om at indrømme.

Og så – midt i alt dette – lyder det gamle budskab:

“Ære være Gud i det højeste og fred på jorden.”

25

Jeg tror min 17 årige datter ville udbryde: Seriøst, far????! – og så ville hun rulle

med øjnene som kun en 17 årig kan rulle med dem..

- 30 For "fred på jorden" ligner jo tydeligvis ikke ligefrem årets mest realistiske prognose.

Men netop dér og her begynder julens alvor.

- 35 For hvis Gud havde ønsket at sende et stærkt signal til verden – et virkelig stærkt signal – så havde han haft mange andre muligheder.

Han kunne have indkaldt til et himmelsk topmøde. En englehær i fuld parade. En guddommelig pressemeddelelse oversat til alle og alverdens sprog.

40

Men...i stedet vælger Gud... et barn.

Ikke et barn født i et palads.

- 45 Ikke et barn med diplomatiske garantier.

Ikke et barn beskyttet af traktater eller sikkerhedsråd.

Nej, han sendte et barn født og liggende i en krybbe i en stald.

50

I en provins.

I et hjørne af verden, som ingen stormagt dengang fandt strategisk interessant.

- 55 Og det er på én gang dybt alvorligt – og næsten komisk beskedent.

For hvem ville i dag placere verdens håb i noget så skrøbeligt?

Julen minder os om noget, vi ofte glemmer i udenrigspolitikken – og i livet:

60

Nemlig, at magt ikke altid ser ud, som vi tror.

Verden måler styrke i militær kapacitet – i økonomisk tyngde og i strategisk indflydelse. Det er på ingen måde uvæsentligt, for det er bydende nødvendigt at

65 tage ansvar for sikkerhed, for grænser, og for frihed.

Men julen insisterer på, at der (også) findes en anden form for magt.

70 En magt, der ikke kan sanktioneres.

En magt, der ikke kan nedlægges veto imod.

En magt, der ikke kommer med droner, men med drømme.

75

Gud bliver menneske – ikke for at dominere verden, men for at være i verden.

For midt i alle vores analyser, strategier og alvorlige erklæringer, kommer Gud og siger:

80

“Jeg tror ikke, I redder verden ved at råbe højest.”

Han kommer ikke og siger: “Jeg har lavet en fempunktsplan.”, men han kommer og siger:

85

“Se på dette barn.”

Et barn, der græder, når det er sultent.

90 Et barn, der ikke kan forsvare sig.

Et barn, som er afhængigt af, at nogen vil tage det op.

Det er næsten provokerende naivt.

95

Og måske netop derfor nødvendigt.

For julen handler ikke om, at verden pludselig bliver fredelig.

100 Julen handler om, at freden får et ansigt.

Et ansigt, der minder os om, hvad der er på spil.

Når vi taler om krig og fred, ja så taler vi i sidste ende ikke om territorier og

militært isenkram.

Vi taler derimod om børn. Om familier. Om hjem. Om liv, der kunne have være levet anderledes.

110

Og lige netop der begynder Gud.

Ikke i magtens centrum - men i menneskets centrum.

115 Og her er julens alvor rettet mod os.

For det er let at tale om verdens konflikter som noget, der sker "derude". Mellem "dem". Altså langt væk.

120 Men julen rykker spørgsmålet tættere på, og spørgsmålet lyder til os:

Hvordan behandler vi hinanden – her?

Hvordan taler vi om dem, vi er uenige med?

125

Hvordan håndterer vi frygt, vrede og mistillid i vores egne fællesskaber?

For hvis vi ikke kan finde plads til næstekærlighed ved vores egne borde, bliver den svær – ja, vel nærmest umulig at eksportere.

130

Julen lover os ikke en verden uden konflikter.

Men julen lover os, at Gud ikke har opgivet verden – heller ikke når vi selv er tæt på at gøre det.

135

Og måske er det derfor, vi særligt har brug for julen netop nu.

Ikke som en virkelighedsflugt, men som en som påmindelse.

140 En påmindelse om, at håb ikke altid råber højest, men at fred ofte begynder i det små.

At forandring nogle gange starter i noget, der ser ubetydeligt ud.

145

Helt ligesom et barn i en krybbe.

Som en handling af barmhjertighed, og som et menneske, der vælger ikke at give hadet det sidste ord.

150

Derfor kan vi – midt i en urolig verden – stadig synge:

“Fred på jord.”

155

Ikke fordi det er naivt, men fordi alternativet er kynisme.

Og kynismen har aldrig frelst nogen.

Julen siger os: At verden er værd at håbe på, og at mennesket er værd at elske.

160

Og at Gud – på trods af alt – stadig er iblandt os.

I en stald.

165

I et barn.

I håbet.

Glædelig jul.

170

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

175

Tags

Anden tekstrække, Juleaften, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/peter-sporleders-praediken-juleaften>

180